

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
JULIANE KOKOTT
av den 21 juni 2012¹

Mål C-566/10 P

Republiken Italien
mot
Europeiska kommissionen
Annan berörd part:

Republiken Grekland

”Överklagande — Språkregler — Meddelanden om allmänna uttagningsprov för rekrytering av handläggare och assistenter — Offentliggörande på tre officiella språk — Tillägg på samtliga officiella språk — Val av det andra språket av tre officiella språk — Förordning nr 1 — Artiklarna 1d, 27, 28 och 29.1 i tjänsteföreskrifterna — Artikel 1.1 och 1.2 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna — Likabehandling — Motivering — Skydd för berättigade förväntningar”

I – Inledning

1. EU-institutionerna har än så länge inte tillgång till någon babelsk² som skulle kunna undanröja språkbarriärerna, utan endast till Systran, ett datorsystem för begränsad översättning av texter, och användningen av detta system har blivit föremål för en rättstvist.³ För att säkerställa kommunikationen inom olika avdelningar eftersträvar institutionerna under senare tid att rekrytera personal som behärskar antingen tyska, engelska eller franska som *främmande språk*.⁴ Italien anser att detta utgör ett brott mot unionens regler om språkanvändning. Medlemsstaten invänder därför mot meddelanden om tre sådana uttagningsprov.

2. Språkfrågan är som bekant mycket känslig. I artikel 290 EG (nu artikel 342 FEUF) föreskrivs sålunda att sådana regler ska fastställas enhälligt av rådet, och i artikel 22 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna erkänns uttryckligen principen om den språkliga mångfalden. Tyngdpunkten i överklagandet ligger därför på frågor som rör diskriminering på grund av språk och principen om den språkliga mångfalden. Vid sidan av detta behandlas även frågor som snarast är av formell karaktär i samband med meddelanden om uttagningsprov samt det påstådda åsidosättandet av skyddet för berättigade förväntningar samt motiveringsskyldigheten.

1 — Originalspråk: tyska.

2 — Douglas Adams, *Liftarens guide till galaxen*, kapitel 6, 1982.

3 — Se tribunalens dom av den 16 december 2010 i mål T-19/07, Systran och Systran Luxemburg mot kommissionen (REU 2010, s. I-6083), samt det ännu ej avgjorda målet om överklagandet (C-103/11 P).

4 — När det gäller de omtvistade uttagningsproven, se t.ex. meddelandet om allmänna uttagningsprov EPSO/AD/230/12 (AD 5) och EPSO/AD/231/12 (AD 7), EUT C 76 A, 2012, s. 1, punkt III.2 b.

II – Tillämpliga bestämmelser

A – Primärrätt

3. Enligt artikel 290 EG ska språkfrågan regleras av rådet:

”Reglerna i fråga om språk för gemenskapens institutioner skall, med förbehåll för bestämmelserna i domstolens stadga, enhälligt fastställas av rådet.”

4. När det gäller språkfrågan är även artikel 22 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, proklamerad i Nice den 7 december 2000⁵, (nedan kallad stadgan) av intresse:

”Unionen ska respektera den kulturella, religiösa och språkliga mångfalden.”

B – Förordning nr 1

5. I artiklarna 1, 4, 5 och 6 i rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som ska användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen⁶, i den lydelse som är tillämplig i förevarande mål, föreskrivs följande:

Artikel 1

Följande språk skall vara officiella språk och arbetspråk för unionens institutioner: bulgariska, danska, engelska, estniska, finska, franska, grekiska, italienska, iriska, lettiska, litauiska, maltesiska, nederländska, polska, portugisiska, rumänska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, tjeckiska, tyska och ungerska.

...

Artikel 4

Förordningar och andra texter av allmän räckvidd skall avfattas på de officiella språken.

Artikel 5

Europeiska unionens officiella tidning skall ges ut på de officiella språken.

Artikel 6

Gemenskapens institutioner får i sina arbetsordningar föreskriva närmare villkor för hur denna reglering av språkanvändningen skall tillämpas.”

5 — EUT C 364, s. 1, och därefter på nytt den 12 december 2007 i Strasbourg (EUT C 303, 2007, s. 1, och EUT C 83, 2010, s. 389).

6 — EUT 17, 1958, s. 385; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 14.

C – Tjänsteföreskrifterna

6. Artikel 1d.1 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) innehåller olika diskrimineringsförbud:

”Vid tillämpningen av dessa tjänsteföreskrifter skall all diskriminering på grund av bland annat kön, ras, hudfärg, etniskt eller socialt ursprung, genetiska särdrag, språk, religion eller övertygelse, politisk eller annan åskådning, tillhörighet till nationell minoritet, förmögenhet, börd, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning vara förbjuden.”

7. Motiveringen av skillnader i behandling regleras i artikel 1d.6 i tjänsteföreskrifterna:

”Tillämpningen av principen om icke-diskriminering och proportionalitetsprincipen får bara begränsas på objektiva och rimliga grunder i syfte att uppnå legitima mål av allmänt intresse inom ramen för personalpolitiken. ...”

8. Principerna för rekryteringspolitiken regleras i artikel 27:

”Rekryteringen skall vara inriktad på att de tjänstemän som tjänstgör vid institutionen har högsta kompetens och prestationsförmåga samt är rekryterade över största möjliga geografiska område bland medborgarna i gemenskapernas medlemsstater.

Inga tjänster skall vara förbehållna medborgare från en viss bestämd medlemsstat.”

9. I artikel 28 anges minimikraven för att en tjänsteman ska få tillsättas.

”En tjänsteman får tillsättas endast om han

...

f) kan styrka att han har fördjupade kunskaper i ett av gemenskapernas språk och sådana tillfredsställande kunskaper i ett annat av gemenskapernas språk som krävs för att kunna utföra arbetsuppgifterna.”

10. Förfarandet för tjänstetillsättning regleras i artikel 29 enligt följande:

”1. Tillsättningsmyndigheten skall innan den tillsätter en ledig tjänst vid en institution först bedöma ...

...

och därefter genomföra en uttagning på grundval av antingen meriter eller prov eller bådadera. I bilaga III fastställs bestämmelser om uttagningsförfarandet.”

11. När det gäller reglerna om uttagningsprovets innehåll enligt artikel 1.1 i bilaga III är framför allt uppgifterna om uttagningsprovets art under punkt a och språkraven under punkt f av intresse:

”I meddelandet skall följande anges:

a) Uttagningsprovets art (internt uttagningsprov för institutionen, internt uttagningsprov för institutionerna, allmänt uttagningsprov, samt i förekommande fall uttagningsprov som är gemensamma för två eller flera institutioner).

...

f) I förekommande fall de språkkunskaper som krävs med tanke på tjänstens speciella art.

...”

12. Offentliggörandet regleras i artikel 1.2 i bilaga III enligt följande:

”Meddelande om allmänna uttagningsprov skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* senast en månad före ansökningstidens utgång och i förekommande fall senast två månader före provtillfället.”

III – Bakgrund

13. Republiken Italien riktar kritik mot två meddelanden om sammanlagt tre uttagningsprov⁷ som har offentliggjorts av Europeiska rekryteringsbyrån (nedan kallad EPSO). Meddelandena offentliggjordes inledningsvis endast i den tyska, engelska och franska versionen av *Europeiska unionens officiella tidning*. Meddelandet om de båda första uttagningsproven var föremål för talan T-166/07; meddelandet om det tredje uttagningsprovet ifrågasattes genom talan T-285/07.

14. Syftet med de båda första uttagningsproven var enligt punkt II. A. i de angivna villkoren att upprätta en anställningsreserv för vakanta tjänster vid EU-institutionerna. När det gäller det tredje uttagningsprovet angavs det i punkt II. A. att Europeiska kommissionen inte medverkade vid detta uttagningsprov och följaktligen inte skulle anställa några sökande från reservlistan.

15. Villkoren om språkkunskaper återfinns i punkt I. A. 2 i meddelandena om uttagningsproven EPSO/AD/94/07 och EPSO/AD/95/07 samt i punkt I. A. 3 i meddelandet om uttagningsprov EPSO/AST/37/07. Enligt dessa meddelanden måste de sökande ha fördjupade kunskaper i ett av Europeiska unionens officiella språk och tillfredsställande kunskaper i ytterligare ett språk, som ska vara antingen tyska, engelska eller franska.

16. I punkt I. B. tillkännagavs att tillträdesprovet skulle anordnas på andraspråket. De sökande måste därför ange om de vill genomföra tillträdesprovet och utvärderingstesten i samband med uttagningsprovet på tyska, engelska eller franska.

17. Dessutom anges att för att allmän information och meddelanden till och från de sökande ska vara tydliga och begripliga ska kallelserna till prov samt all övrig korrespondens mellan EPSO och de sökande ske endast på tyska, engelska eller franska.

18. Den 20 juni 2007⁸ och den 13 juli 2007⁹ offentliggjorde EPSO ändringar av de ovannämnda meddelandena i *samtliga språkversioner* av *Europeiska unionens officiella tidning*. Här hänvisades det till ursprungsmeddelandena och ett nytt datum angavs för sista ansökningssdag till de aktuella uttagningsproven, med lika lång tidsfrist som ursprungligen fastställdes. Vidare angavs det vilken utbildning och yrkeserfarenhet som krävdes för att delta i förfarandet. För övrigt hänvisades till innehållet i ursprungsmeddelandet.

7 — Det rör sig dels om det den 28 februari 2007 offentliggjorda allmänna uttagningsprovet EPSO/AD/94/07 för att upprätta en anställningsreserv avseende tjänster (AD 5) inom området för information, kommunikation och media respektive EPSO/AST/37/07 för att upprätta en anställningsreserv avseende tjänster som assistenter (AST 3) inom området för kommunikation och information (EUT C 45 A, 2007), dels om det den 8 maj 2007 offentliggjorda allmänna uttagningsprovet EPSO/AD/95/07 för att upprätta en anställningsreserv avseende tjänster som handläggare (AD 5) inom området för informationskunskap (bibliotek/dokumentation) (EUT C 103 A, 2007).

8 — EUT C 136 A, s. 1.

9 — EUT C 160, s. 14.

IV – Förfarandet i första instans

19. Tribunalen tillät Republiken Litauen att intervensera till stöd för Italien i mål T-166/07 samt Republiken Grekland i mål T-285/07. Därefter beslutade tribunalen att förena de båda målen med avseende på den muntliga förhandlingen och domen. Genom dom av den 13 september 2010 ogillade tribunalen talan i de båda målen.

V – Yrkanden

20. Republiken Italien har överklagat domen och yrkat att domstolen

- med stöd av artiklarna 56, 58 och 61 i stadgan för Europeiska unionens domstol ska upphäva den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 13 september 2010 i de förenade målen T-166/07 och T-285/07 där Republiken Italien väckt talan om ogiltigförklaring av
 1. meddelande om allmänt uttagningsprov EPSO/AD/94/07 för att upprätta en anställningsreserv avseende 125 tjänster som handläggare (AD 5) inom området för information, kommunikation och media,
 2. meddelande om allmänt uttagningsprov EPSO/AST/37/07 för att upprätta en anställningsreserv avseende 110 tjänster som assistenter (AST 3) inom området för kommunikation och information, vilka båda har offentliggjorts i engelsk, fransk och tysk version i *Europeiska unionens officiella tidning* av den 28 februari 2007, EUT C 45 A,
 3. meddelande om allmänt uttagningsprov EPSO/AD/95/07 för att upprätta en anställningsreserv avseende tjänster som handläggare (AD 5) inom området för informationskunskap (bibliotek/dokumentation), som offentliggjorts endast i engelsk, fransk och tysk version i *Europeiska unionens officiella tidning* av den 8 maj 2007, EUT C 103 A,
- själv ska avgöra målet och ogiltigförklara de meddelanden som anges ovan, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

21. Republiken Grekland har även yrkat att

- den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 13 september 2010 i de förenade målen T-166/07 och T-285/07 ska ogiltigförklaras.

22. Kommissionen har yrkat att domstolen ska

- ogilla överklagandet,
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

23. Republiken Litauen, som också hade intervenerat i första instans, har avstått från att yttra sig i målet om överklagande. Övriga rättegångsdeltagare har inkommit med skriftliga yttranden och framfört muntliga yttranden vid förhandlingen den 6 juni 2012.

VI – Rättslig bedömning

A – Frågan huruvida talan borde ha avvisats i målet vid tribunalen

24. Domstolen ska på eget initiativ pröva om en talan ska avvisas till följd av att det föreligger ett rättegångshinder.¹⁰ Därför ska jag här gå in på den närmast förvånande omständigheten att det i mål T-285/07 avkunnades en dom mot kommissionen, trots att denna institution inte medverkade vid det aktuella uttagningsprovet.¹¹

25. Denna omständighet förklaras emellertid av det regelverk som fastställdes när EPSO inrättades. I artikel 4 i beslut 2002/620/EG¹² fastställs det nämligen uttryckligen att eventuell klagan rörande utövandet av de befogenheter som tilldelas EPSO ska föras mot kommissionen. Anordnandet av allmänna uttagningsprov enligt artikel 30.1 och bilaga III i tjänsteföreskrifterna har därför överförs till EPSO enligt artikel 2 i det ovan nämnda beslutet. Det råder därför inga tvivel om att talan kan tas upp till sakprövning.¹³

B – Den första grunden

26. Som första grund invänder Italien mot tribunalens motivering i punkterna 41 och 42 i den överklagade domen. Frågan gällde här om det enligt artikel 290 EG - som utgör rättslig grund för reglerna om språkanvändning - och artikel 6 i förordning nr 1 är tillåtet att kräva kunskaper i vissa språk när tjänster utlyses. Tribunalen slog fast följande:

”41. Förordning nr 1 om vilka språk som ska användas i institutionerna antogs av rådet med stöd av artikel 290 EG. I artikel 6 i förordningen anges uttryckligen att institutionerna i sina arbetsordningar får föreskriva närmare villkor för hur reglerna om språkanvändning ska tillämpas. Vid utövande av denna behörighet bör institutionerna för övrigt tillerkännas ett visst oberoende i funktionellt hänseende för att säkerställa att de fungerar på ett tillfredsställande sätt

42. Mot bakgrund av ovanstående kan det konstateras att det angripna meddelandet om ledig tjänst inte strider mot artikel 290 EG, utan har utfärdats inom ramarna för den behörighet som tillkommer gemenskapens institutioner och organ enligt artikel 6 i förordning nr 1.”¹⁴

27. Detta resonemang är inte förenligt med lydelsen i relevanta bestämmelser.

28. Enligt artikel 290 EG ska rådet enhälligt fastställa reglerna i fråga om språk för unionens institutioner. Detta har skett genom förordning nr 1. Enligt artikel 1 i denna förordning är samtliga officiella språk samtidigt institutionernas arbetspråk. Enligt artikel 6 får institutionerna i sina arbetsordningar föreskriva närmare villkor för hur denna reglering av språkanvändningen ska tillämpas.

10 — Se dom av den 23 april 2009 i mål C-362/06 P, Sahlstedt m.fl. mot kommissionen (REG 2009, s. I-2903), punkt 22, av den 3 september 2009 i mål C-535/06 P, Moser Baer India mot rådet (REG 2009, s. I-7051), punkt 24, och av den 25 februari 2010 i mål C-408/08 P, Lancôme mot harmoniseringsbyrån och CMS Hasche Sigle (REU 2010, s. I-1347), punkt 52.

11 — Se avsnitt II.A, Inledning, till uttagningsprovet EPSO/AD/95/07. Enligt avsnitt II A, Inledning, och punkt 1, till uttagningsprov EPSO/AD/94/07 och avsnitt II A, Inledning, till uttagningsprov EPSO/AST/37/07 kunde även andra institutioner använda sig av dessa reservlistor.

12 — Europaparlamentets, rådets, kommissionens, domstolens, revisionsrättens, Ekonomiska och sociala kommitténs, Regionkommitténs och EU-ombudsmannens beslut av den 25 juli 2002 om upprättande av Europeiska gemenskapernas byrå för uttagningsprov för rekrytering av personal (EGT L 197, s. 53).

13 — Se, för ett liknande resonemang, även tribunalens dom av den 16 december 2008 i mål T-285/07, Italien mot kommissionen.

14 — Se även tribunalens dom av den 3 februari 2011 i mål T-205/07, Italien mot kommissionen, punkterna 20 och 21, och av den 31 mars 2011 i mål T-117/08, Italien mot EESK (REU 2011, s. I-1463), punkterna 41 och 42.

29. Meddelandet om ett uttagningsprov är – som Italien med rätta har påpekat – ingen arbetsordning eller jämförbar rättsakt. Artikel 6 i förordning nr 1 är därför ingen lämplig grund för de omtvistade meddelandena.

30. Den överklagade domen innebär enligt min mening således en felaktig rättstillämpning i den aktuella frågan. Detta innebär dock inte att Italiens talan vunnit bifall i detta avseende.

31. Snarare kan det genom en annan grund fastställas att artikel 290 EG och artikel 6 i förordning nr 1 inte har åsidosatts. Dessa bestämmelser reglerar inte direkt vilka krav som får ställas i ett meddelande och vilka av unionens 23 officiella språk som ska användas i samband med meddelandet. Genom detta meddelande kan därför varken artikel 290 EG eller artikel 6 i förordning nr 1 åsidosättas.

32. Talan kan således inte vinna bifall på den första grunden. De frågor som åberopas av Italien är emellertid relevanta vid bedömningen av följande tre grunder.

C – Den andra grunden

33. I den andra grunden ifrågasätts de skäl som anförts i punkterna 52–58 i den överklagade domen. Italien hade gjort gällande att enligt artiklarna 1, 4 och 5 i förordning nr 1 borde meddelandena ha offentliggjorts på samtliga officiella språk i sin helhet.

34. I punkterna 52 och 53 i den överklagade domen, liksom i domstolens fasta rättspraxis,¹⁵ utgår tribunalen från att förordning nr 1 inte är tillämplig på förhållandet mellan institutionerna och deras tjänstemän och övriga anställda, eftersom de endast fastställer de språkregler som är tillämpliga mellan institutionerna och en medlemsstat eller en person som omfattas av en medlemsstats jurisdiktion. Unionens tjänstemän och övriga anställda, liksom sökandena till sådana tjänster, omfattas nämligen endast av unionens jurisdiktion, vad gäller tillämpningen av bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna, inbegripet dem som rör rekryteringen inom en institution.

35. Såsom Italien och Grekland har anmärkt är detta resonemang inte övertygande. Artiklarna 2 och 3 i förordning nr 1 avser visserligen förhållandet till medlemsstaterna och de personer som står under deras jurisdiktion, men det är tveksamt om de potentiella sökande till ett uttagningsprov har undandragit sig sina medlemsstats jurisdiktion när de uppträder i denna egenskap. Till skillnad från vad kommissionen har hävdad är detta ingen nödvändig följd av unionsdomstolarnas behörighet att avgöra överklaganden i samband med sådana ansökningar.

36. Förordningen grundar sig på artikel 290 EG, som utgör den rättsliga grunden för reglerna i fråga om språk *för* unionens institutioner. I artikel 1 regleras således institutionernas officiella språk och arbetsspråk. Att detta endast ska vara språk som används gentemot utomstående framgår inte.¹⁶ Ett arbetsspråk är normalt det språk som institutionen i fråga använder även för sitt interna arbete.

15 — Tribunalens dom av den 7 februari 2001 i mål T-118/99, Bonaiti Brighina mot kommissionen (REGP 2001, s. I-A-25 och s. II-97), punkt 13, av den 5 oktober 2005 i mål T-203/03, Rasmussen mot kommissionen (REGP 2005, s. I-A-279 och s. II-1287), punkt 60, av den 20 november 2008 i mål T-185/05, Italien mot kommissionen (REG 2008, s. II-3207), punkterna 117 och 118, samt därefter målet Italien mot EESK (ovan fotnot 14), punkterna 51 och 52.

16 — Se generaladvokaten Poyares Maduros förslag till avgörande av den 16 december 2004 i mål C-160/03, Spanien mot Eurojust (REG 2005, s. I-2077), punkt 31.

37. Till skillnad från vad kommissionen har hävdad talar även artikel 6 i förordning nr 1 för att den ska tillämpas på institutionernas förhållande till sina anställda. Enligt denna artikel får institutionerna i sina arbetsordningar inte föreskriva om förordningen över huvud taget är tillämplig, utan endast närmare villkor för *hur* den ska tillämpas. Sålunda vore möjligtvis artikel 6 en lämplig rättslig grund om institutionerna fick föreskriva interna kommunikationsspråk,¹⁷ men bekräftar för övrigt att förordning nr 1 ska tillämpas på institutionernas förhållande till sina anställda.

38. Sålunda innebär den överklagade domen en felaktig rättstillämpning även på denna punkt. För att fastställa om den kan kvarstå med en annan motivering ska det följaktligen undersökas om det begränsade offentliggörandet av meddelandet var förenligt med artiklarna 4 och 5 i förordning nr 1.

39. Enligt artikel 4 i förordning nr 1 ska förordningar och texter av allmän räckvidd avfattas på de officiella språken. I artikel 5 föreskrivs att *Europeiska unionens officiella tidning* ska ges ut på de officiella språken.

40. Med stöd av dessa bestämmelser samt artikel 254.2 EG i domen i målet Kik har tribunalen dragit slutsatsen att ett individuellt beslut inte nödvändigtvis måste avfattas på samtliga officiella språk, även om det skulle kunna påverka rättigheterna för en annan unionsmedborgare än den som beslutet är riktat till, exempelvis en konkurrerande ekonomisk aktör.¹⁸

41. Härav framgår motsatsvis att de förordningar och andra texter av *allmän* räckvidd som anges i artikel 4 i förordning nr 1 generellt sett måste avfattas på samtliga officiella språk.¹⁹ En sådan tolkning är den enda som är förenlig med principerna om rättssäkerhet och icke-diskriminering.²⁰

42. Denna slutsats har dessutom stöd i tillkomsthistorien bakom artikel 4 i förordning nr 1. Liksom i artikel 5 fanns det i denna bestämmelse en uttrycklig hänvisning till det aktuella totalantalet officiella språk fram till ändringen i samband med den senaste utvidgningen^{21, 22} Det framgår inte att ändringarna med anledning av den senaste utvidgningen skulle ha till syfte att inskränka användningen av olika officiella språk. När det i artiklarna 4 och 5 i förordning nr 1 talas om *de* officiella språken, ska detta följaktligen uppfattas som de 23 officiella språken.

43. Meddelandet om ett allmänt uttagningsprov är visserligen - såsom Italien och Grekland har anmärkt - ingen förordning, men till skillnad från ett enskilt beslut är det ett dokument med allmän räckvidd. Här fastställs sista ansökningsdag samt övriga villkor som är bindande för alla personer som vill delta i uttagningsprovet.²³ Redan av det skälet måste de principiellt sett avfattas på samtliga officiella språk.

17 — Se även domstolens dom i målet Italien mot EESK (ovan fotnot 14), punkt 55.

18 — Dom av den 9 september 2003 i mål C-361/01 P, Kik mot harmoniseringsbyrån (REG 2003, s. I-8283), punkt 85.

19 — Se domstolens dom av den 11 december 2007 i mål C-161/06, Skoma-Lux (REG 2007, s. I-10841), punkt 34.

20 — Domen i målet Skoma-Lux (ovan fotnot 19), punkt 36.

21 — Se rådets förordning (EG) nr 1791/2006 av den 20 november 2006 om anpassning av vissa förordningar och beslut när det gäller fri rörlighet för varor, fri rörlighet för personer, bolagsrätt, konkurrenspolitik, jordbruk (även veterinär och fytosanitär lagstiftning), transportpolitik, beskattning, statistik, energi, miljö, samarbete i rättsliga och inrikes frågor, tullunion, yttre förbindelser, den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och institutioner, med anledning av Bulgariens och Rumäniens anslutning (EUT L 363, s. 1), punkt 15 i bilagan.

22 — Se, nu senast, rådets förordning (EG) nr 920/2005 av den 13 juni 2005 om ändring av förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen och förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska atomenergigemenskapen och om införande av tillfälliga bestämmelser om undantag från de förordningarna (EUT L 156, s. 3), där det talas om de 21 officiella språken.

23 — Domstolens dom av den 30 oktober 1974 i mål 188/73, Grassi mot rådet (REG 1974, s. 1099), punkt 38, av den 28 februari 1989 i de förenade målen 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 och 232/87, Van der Stijl och Cullington mot kommissionen (REG 1989, s. 511), punkterna 51 och 52, och av den 18 mars 1993 i mål C-35/92 P, parlamentet mot Frederiksen (REG 1993, s. I-991), punkt 13.

44. Detta bekräftas av artikel 5 i förordning nr 1, jämförd med artikel 1.2 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna. Enligt den sistnämnda bestämmelsen ska meddelande om allmänna uttagningsprov²⁴ offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*. Eftersom *Europeiska unionens officiella tidning* ges ut på de officiella språken i enlighet med artikel 5 i förordning nr 1, ska även samtliga obligatoriska offentliggöranden i princip göras på samtliga officiella språk.

45. Tribunalens resonemang i punkt 56 i den överklagade domen ska emellertid tolkas så, att institutionerna får frångå dessa bestämmelser i fråga om meddelanden:

”Under dessa omständigheter är det institutionernas ansvar att välja vilket språk som ska användas i den interna kommunikationen och varje institution kan kräva att dess anställda och de som söker anställning kommunicerar på detta språk Valet av vilket språk som ska användas vid det externa offentliggörandet av ett meddelande om ledig tjänst faller också under institutionernas ansvar”

46. Denna bedömning finner endast stöd i artikel 6 i förordning nr 1.²⁵ Om institutionerna får föreskriva interna kommunikationsspråk enligt denna bestämmelse, så är det också tillåtet att de endast vänder sig till potentiella sökande på de språk som de måste behärska.

47. Såsom redan sagts är meddelandet självt ingen rättsakt enligt artikel 6 i förordning nr 1.²⁶ Kommissionen har vidare aldrig formellt föreskrivit några interna kommunikationsspråk med stöd av denna bestämmelse. Enbart praxis att i huvudsak använda vissa språk för intern kommunikation eller i sina skrivelser innebär inte något sådant föreskrivande. Det normativa innehållet i en sådan praxis är nämligen ytterst oklart. Det framgår inte under vilka omständigheter som ett visst språk får användas.

48. Artikel 6 i förordning nr 1 kan följaktligen inte motivera avsteget från artiklarna 4 och 5, jämförda med artikel 1.2 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna.

49. Det bristfälliga offentliggörandet av meddelandena kompenseras inte heller av den information som senare offentliggörs på samtliga officiella språk. Här återges nämligen endast en del av uppgifterna. Framför allt sägs det inget om kraven på språkkunskaper. Hänvisningen till det fullständiga offentliggörandet på enbart tre språk kan inte ersätta det fullständiga offentliggörandet på övriga officiella språk. Såsom Grekland anmärkt kan intresserade, som inte behärskar något av de tre språken, inte få reda på att de inte är kvalificerade att delta i uttagningsprovet, varför de aktuella meddelandena på dessa tre språk därför är utan intresse för dem.

50. Framför allt finns det ingen regel som tillåter ett undantag från normalregeln att offentliggörande ska göras på samtliga språk, såsom föreskrivs i artiklarna 4 och 5 i förordning nr 1, jämförda med artikel 1.2 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna.

51. Dessa meddelanden måste därför helt offentliggöras på samtliga språk. Frågan huruvida det är möjligt att göra undantag för uttagningsprov som endast riktas till sökande med ett visst modersmål²⁷ behöver här inte prövas.

52. Eftersom tribunalens dom innebär en felaktig rättstillämpning och inte heller kan kvarstå med en annan motivering, ska överklagandet bifallas såvitt avser den andra grunden. Den överklagade domen ska upphävas.

24 — Med allmänna uttagningsprov avses, enligt artikel 1.1 punkt 1 a i bilaga III till tjänsteföreskrifterna, uttagningsprov som inte genomförs inom en enda institution eller för samtliga institutioner.

25 — Se punkt 41 i den överklagade domen och domen i målet Italien mot EESK (ovan fotnot 14), punkt 55.

26 — Se punkt 29 ovan.

27 — Se exempelvis EUT C 121 A, 2012, som endast förekommer på bulgariska, och motsvarande hänvisning i EUT C 121, 2012, s. 38.

53. Jag anser emellertid att även övriga grunder måste prövas för att skapa rättssäkerhet när det gäller institutionernas framtida praxis vid anordnandet av uttagningsprov.

D – Den tredje grunden

54. Med den tredje grunden för överklagandet invänder Italien mot att offentliggörandet av meddelandena om uttagningsprov på endast tre språk inte skulle utgöra någon överträdelse av icke-diskrimineringsprincipen enligt artikel 12 EG (nu artikel 18 FEUF) och inte heller av principen om flerspråkighet enligt artikel 22 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

55. Vad det här gäller är inte om meddelandet om ett allmänt uttagningsprov på enbart tre språk var oförenligt med diskrimineringsförbudet. Det är otvistigt att sökande, även om de har tillfredsställande kunskaper i tyska, engelska eller franska, inte nödvändigtvis läser *Europeiska unionens officiella tidning* på ett av dessa tre språk, utan på sitt modersmål.²⁸ Risken är därför att de personer som är intresserade inte får kännedom om meddelandet i tid. Eftersom modersmålet är nära förknippat med nationaliteten, skulle detta kunna utgöra diskriminering på grund av nationalitet. Följaktligen skulle det inte vara tillräckligt enbart med ursprungsmeddelandena av den 28 februari 2007 och den 8 maj 2007.

56. I förevarande fall ska det emellertid utredas om detta ursprungliga missgynnande på grund av nationalitet har kunnat avhjälpas genom att information har offentliggjorts på de andra språken, såsom tribunalen fastställt i punkterna 85-91 i den överklagade domen. Eftersom detta materiella fel skiljer sig från det redan prövade formella åsidosättandet av det obligatoriska offentliggörandet i *Europeiska unionens officiella tidning*, är det inte möjligt att direkt överföra den gjorda bedömningen av att det bristande offentliggörandet inte har avhjälpats i tillräcklig utsträckning.²⁹

57. Italien har dels bestritt möjligheten till avhjälpande, dels invänt att informationen inte innehöll samtliga uppgifter i ursprungsmeddelandet.

1. Möjligheten att avhjälpas ett bristfälligt offentliggörande

58. Till stöd för ståndpunkten att ett avhjälpande inte skulle vara möjligt åberopar Italien systematiken i en talan om ogiltigförklaring. Enligt artikel 230 EG (nu artikel 263 FEUF) ska meddelandena vara föremål för förfarandet i sin ursprungliga form.

59. Enligt denna uppfattning skulle talan då ha förlorat sitt föremål. I strikt bemärkelse finns det nämligen inte längre något ursprungsmeddelande. Ursprungsmeddelandena upphävdes genom den information som senare offentliggjordes och ersattes med nya meddelanden.³⁰ Dessa bestod av en kombination av ursprungsmeddelandet med den nya informationen, där det framför allt angavs en ny sista ansökningsdag, och borde ha ifrågasatts genom en ytterligare talan.

60. Jag anser emellertid inte att det är nödvändigt med ett så formalistiskt tillvägagångssätt. Som tribunalen redan har konstaterat har informationen inte medfört någon ändring av innehållet i meddelandena, åtminstone inte i den omtvistade delen.³¹

61. Om emellertid talan har förlorat sitt föremål, måste föremålet för talan vara meddelandet i dess faktiska gällande form. Den information som senare offentliggjordes ska därför beaktas.

28 — Domstolens dom i målet Italien mot kommissionen (ovan fotnot 15), punkt 148, och i målet Italien mot EESK (ovan fotnot 14), punkt 81.

29 — Se ovan, punkt 49.

30 — Se domstolens dom av den 24 november 2005 i de förenade målen C-138/03, C-324/03 och C-431/03, Italien mot kommissionen (REG 2005, s. I-10043), punkt 23 och följande punkter.

31 — Punkt 32 och följande punkter i den överklagade domen.

62. Till skillnad från vad Italien har hävdats erkänns för övrigt möjligheten till avhjälpande av fel som begåtts i förfarandet principiellt i unionsrätten.³² Åtgärden för avhjälpande måste försätta de berörda parterna – i förevarande fall de potentiella sökande – i samma situation som de hade befunnit sig i om förfarandefelet inte hade begåtts.³³

2. Prövning av huruvida felet har avhjälpits i förevarande fall

63. I förevarande fall har felet inte avhjälpits. Den nya sista ansökningsdag som anges i informationen gällde visserligen för potentiella sökande med ett modersmål som meddelandet inte hade offentliggjorts på samma sätt som de sökande på vars modersmål meddelandet offentliggjorts.

64. Samtidigt kommer de potentiella sökande, som först genom senare information om uttagningsprovet får kännedom om detsamma, *inte* att befinna sig i samma situation som om motsvarande information redan offentliggjorts. De sökande som får informationen genom det ursprungliga meddelandet får nämligen betydligt mer tid på sig, särskilt för att förbereda sig inför uttagningsprovet. I uttagningsproven EPSO/AD/94/07 och EPSO/AST/37/07 rörde det sig om ett försprång på nästan fyra månader, och i uttagningsprov EPSO/AD/95/07 var det två månader. Denna tid kan sökandena utnyttja för att friska upp sina nödvändiga kunskaper i ämnet eller aktuella språk.

65. Vidare kan informationen i meddelandet inte avhjälpa den nackdel potentiella sökande, vars modersmål inte är tyska, engelska eller franska, lidit genom det selektiva offentliggörandet på dessa språk.

66. Tribunalen har inte beaktat denna nackdel. Därför har den gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning i punkterna 85-91 i den överklagade domen. Domen ska därför även upphävas med stöd av denna grund.

3. Meddelandets fullständighet på övriga språk

67. Italien gör emellertid också gällande att meddelandet i dess helhet inte har offentliggjorts på övriga språk. Det ska i detta avseende medges att potentiella sökande som har kunnat läsa hela meddelandet på sitt modersmål har gynnats i förhållande till andra potentiella sökande som måste läsa meddelandet på ett främmande språk.

68. Men som tribunalen med rätta konstaterat i punkterna 90 och 99 i den överklagade domen väge detta missgynnande inte lika tungt som en diskriminering på grund av nationalitet.

69. I den mån detta drabbar personer som inte har tillräckliga kunskaper i ett av de tre språk som det fullständiga meddelandet avfattats på, rör det sig inte om potentiella sökande. Som tribunalen med rätta har angett i punkt 88 i den överklagade domen, hade dessa personer inte de språkkunskaper som krävdes för att få tillträde till uttagningsprovet.

32 — Se dom i de förenade målen C-109/10 P av den 25 oktober 2011, Solvay mot kommissionen (REU 2011, s. I-10329), punkt 56 och C-110/10 P Solvay mot kommissionen (REU 2011, s. I-10439), punkt 56, avseende avhjälpande av fel som kommissionen begått under kartellförfaranden, och dom av den 16 januari 1992 i mål C-334/90, Marichal-Margrève (REG 1992, s. I-101), punkt 25, vad gäller lagstiftning avseende tullförfaranden.

33 — Se, avseende förfaranderegler på området för konkurrensbegränsande samverkan, domen i målet Solvay mot kommissionen (ovan fotnot 32).

70. På så sätt skiljer sig de aktuella uttagningsproven från proven i de andra beslut från tribunalen som Italien åberopat och som resulterade i att meddelandena upphävdes.³⁴ Vid dessa beslut rörde det sig nämligen om prov där det inte krävdes några kunskaper i vissa språk. I dessa fall kunde det därför finnas potentiella sökande som inte skulle ha förstått meddelandet på något av de använda språken, medan potentiella sökande till de omtvistade proven måste förstå något av dessa språk.

71. I punkt 85 i den överklagade domen har tribunalen därför med rätta konstaterat att bristerna i ursprungsmeddelandet har avhjälpits genom denna information. Om det över huvud taget var rättsenligt att kräva språkkunskaper i tyska, engelska eller franska i stället för att tillåta andra andraspråk, ska utredas först i samband med nästa grund.

72. Överklagandet ska således inte bifallas såvitt avser den tredje grunden.

E – Den fjärde grunden

73. Den fjärde grunden rör kärnan i denna tvist, nämligen att endast tre språk har valts som möjliga ”andra språk” för uttagningsprovet. De skäl som tribunalen har anfört för slutsatsen att kommissionens val var diskriminerande och olämpligt innebär enligt Italien en överträdelse av förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet samt principen om den språkliga mångfalden.

1. Diskrimineringsförbudet

74. Enligt artikel 12 EG (nu artikel 18 FEUF) ska all diskriminering på grund av nationalitet vara förbjuden inom unionsrättens tillämpningsområde. Denna princip fastställs nu även i artikel 21.2 i stadgan om de grundläggande rättigheterna.

75. I punkterna 93–104 i den överklagade domen prövar tribunalen visserligen inte frågan om begränsningen av andraspråk kan rättfärdiga en sådan diskriminering. Tribunalen drar emellertid en korrekt slutsats, eftersom någon sådan diskriminering inte föreligger.

76. Om institutionernas användning av *förstaspråk* vid uttagningsproven begränsades, skulle det vara diskriminerande och sålunda behöva motiveras. Eftersom det språk som en sökande behärskar bäst i regel är nära kopplat till personens nationalitet, skulle ett sådant föreskrivande åtminstone indirekt missgynna potentiella sökande som på grund av sin nationalitet har andra modersmål. De skulle vara tvungna att hantera viktiga delar av uttagningsprovet på ett främmande språk, medan konkurrenter skulle kunna använda sitt modersmål.

77. I detta avseende är det förbud mot diskriminering på grund av språk som föreskrivs i artikel 1d.1 i tjänsteföreskrifterna, och som nu även återfinns i artikel 21.1 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, ett uttryck av det allmänna förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet. Samtidigt skulle detta beröra artikel 27.2 i tjänsteföreskrifterna, som innehåller ett förbud mot att förbehålla medborgare från en bestämd medlemsstat tillträde till vissa tjänster.

78. I förevarande fall gäller begränsningen emellertid inte användningen av förstaspråket, utan användningen av ett *andraspråk*. De potentiella sökandes andraspråk har inte alls samma nära koppling till nationaliteten som förstaspråket.

34 — Domstolens dom i målet Italien mot kommissionen (ovan fotnot 15), punkt 148, och i målet Italien mot EESK (ovan fotnot 14), punkt 80.

79. Det ska medges att i vissa länder har ett av de godkända språken en viss status i förhållande till de andra språken i landet.³⁵ Det finns därför en viss sannolikhet att en del sökande från dessa länder har särskilt goda kunskaper i ett godkänt andraspråk.

80. Men till skillnad från modersmålet beror kunskaperna i andraspråket inte enbart på personens nationalitet, utan också på de ytterligare insatser som gjorts av landet, familjen eller personen i fråga. I det avseendet är det på sin höjd en gradskillnad i förhållande till kunskaper i främmande språk som har erhållits genom ett välutvecklat skolsystem.

81. Den potentiella fördelen med ett andraspråk som har en viss status i hemlandet kan därför inte rättfärdiga en diskriminering av sökande från andra länder på grund av deras nationalitet.

82. Sett i detta perspektiv ”missgynnas” endast vissa sökande från andra medlemsstater, där flera av unionens officiella språk talas, men inte något av de tre gynnade språken.³⁶ Dessa sökande kan eventuellt inte använda sitt ”naturliga” andraspråk i uttagningsprovet. Det framgår emellertid inte att denna teoretiska nackdel har några praktiska konsekvenser för vissa sökande.

83. För den övervägande merparten av potentiella sökande medför begränsningen av möjliga andraspråk inte någon skillnad. Det handlar nämligen om de tre främmande språk som är absolut vanligast i unionen.³⁷ Engelska dominerar som första främmande språk i nästan samtliga medlemsstater, endast i ett fåtal medlemsstater överväger franska och endast i den luxemburgska grundskolan är det nästan uteslutande tyska. Som andra främmande språk överväger tydligt tyska och franska. Spanska, svenska (i Finland) och estniska (i Estland – förmodligen personer som hör till den ryska minoriteten) förekommer visserligen också, men i betydligt mindre omfattning.³⁸ Därmed är det relativt osannolikt att det över huvud taget finns sökande som behärskar andra främmande språk bättre än antingen tyska, engelska eller franska.

84. Att andraspråket begränsas till dessa tre språk kan därför inte sägas leda till ett missgynnande på grund av nationalitet.

2. Överträdelsen av principen om den språkliga mångfalden

85. Italien anser vidare att det begränsade urvalet av andraspråk strider mot principen om den språkliga mångfalden. Enligt detta resonemang skulle man förvänta sig att personer som söker en tjänst vid institutionerna behärskar åtminstone ytterligare ett språk utöver språket i sin medlemsstat, men inte att detta språk nödvändigtvis måste vara tyska, engelska eller franska.

86. Vid tidpunkten för meddelandena, 2007, hade visserligen inte Lissabonfördraget trätt i kraft ännu, vilket innebar att principen om den språkliga mångfalden som erkänns i artikel 22 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ännu inte hade någon direkt bindande verkan. Enligt officiella förklaringar³⁹ grundas emellertid denna artikel på den då gällande artikel 6 EU, där det i punkt 3 krävs att unionen ska respektera medlemsstaternas nationella identitet (detta utgör en del av artikel 4.2 FEU), samt på artikel 151.1 och 151.4 EG (nu artikel 167.1 och 167.4 FEUF), där det fastställs att gemenskapen ska bidra till den nationella och regionala mångfalden samt värna och främja den kulturella mångfalden. I artikel 3.3 fjärde stycket FEU framhålls särskilt denna uppgift.

35 — Detta gäller t.ex. Luxemburg (franska och tyska), Belgien (nederländska, franska och tyska), Irland (iriska och engelska) samt Malta (maltesiska och engelska).

36 — Här kan man t.ex. tänka på Finland, där finska och svenska används.

37 — Mejer m.fl., *Statistics in Focus*, nr 49/2010, s. 1, Eurostat. Här anges det visserligen att ryska kommer som tredje språk efter engelska och tyska, men före franska. Ryska är emellertid inte något av unionens officiella språk.

38 — Mejer m.fl. (ovan fotnot 37), s. 4.

39 — EUT C 303, 2007, s. 17, på s. 25.

87. Principen om flerspråkighet utgör en del av medlemsstaternas kulturella mångfald⁴⁰ och nationella identiteter. Den grundar sig således på unionens grundläggande värden, som förelåg redan vid tidpunkten för de omtvistade meddelandena.⁴¹

88. Enligt principen om den språkliga mångfalden krävs det emellertid inte att unionen använder sig av samtliga officiella språk i alla situationer⁴² och den omfattar inte heller några konkreta bestämmelser om vilka språk som potentiella sökande till tjänster vid unionen ska kunna välja som andraspråk. När det gäller denna fråga kan den endast få effekt tillsammans med den allmänna principen om likabehandling.

89. Enligt denna princip, som nu även föreskrivs i artikel 20 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, krävs det att lika situationer inte får behandlas olika och olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling.⁴³ En skillnad i behandling är berättigad då den grundar sig på ett objektiva och skäligt kriterium, det vill säga då den hänger samman med ett laga ändamål som eftersträvas med den aktuella lagstiftningen, och skillnaden står i proportion till det mål som eftersträvas genom behandlingen i fråga.⁴⁴ Vid denna avvägning ska hänsyn tas till om detta inverkar på unionens grundläggande värden, exempelvis principen om den språkliga mångfalden. Om åtgärden strider mot ett sådant grundläggande värde, måste målet vara särskilt betydelsefullt för att den ska vara motiverad.

90. I och med att endast vissa språk är godkända som andraspråk i de omtvistade uttagningsproven behandlar de också unionens olika officiella språk och arbetspråk på olika sätt.

91. När det gäller de tre språkens särskilda ställning har tribunalen i punkterna 93, 94 och 102 i den överklagade domen på nytt åberopat artikel 6 i förordning nr 1, där det fastställs att institutionerna får reglera språkanvändningen. Som redan konstaterats har denna behörighet hittills inte utnyttjats och kan därför inte heller rättfärdiga villkoren för uttagningsprovet.⁴⁵ Även i detta avseende innebär domen en felaktig rättstillämpning.

92. Denna felaktiga rättstillämpning föranleder dock än så länge ingen annan slutsats. Även om institutionerna - såsom kommissionen anmärkt - inte formellt har föreskrivit några interna arbetspråk, är emellertid möjligheten till intern kommunikation en nödvändig förutsättning för att deras olika avdelningar ska fungera. Sålunda måste institutionerna ha möjlighet att välja ny personal utifrån om de passar in på de befintliga avdelningarna och kan ingå i samarbetet där. Det är därför av avgörande betydelse om de behärskar de språk som faktiskt redan används som interna arbetspråk på respektive avdelning. Det tjänar ingenting till om en anställd har perfekta kunskaper i flera officiella språk som ingen annan på avdelningen kan förstå.

40 — Dom av den 5 mars 2009 i mål C-222/07, UTECA (REG 2009, s. I-1407), punkt 33.

41 — Se även mitt förslag till avgörande av den 4 september 2008 i mål C-222/07, UTECA (REG 2009, s. I-1407), punkt 93 och följande punkter.

42 — Domen i målet Kik mot harmoniseringsbyrån (ovan fotnot 18), punkt 82.

43 — Domstolens dom av den 10 januari 2006 i mål C-344/04, IATA och ELFAA (REG 2006, s. I-403), punkt 95, av den 16 december 2008 i mål C-127/07, Arcelor Atlantique och Lorraine m.fl. (REG 2008, s. I-9895), punkt 23, av den 7 juli 2009 i mål C-558/07, S.P.C.M. m.fl. (REG 2009, s. I-5783), punkt 74, och av den 14 september 2010 i mål C-550/07 P, Akzo Nobel Chemicals och Akros Chemicals mot kommissionen m.fl. (REU 2010, s. 8301), punkt 55.

44 — Domen i målet Arcelor Atlantique och Lorraine m.fl. (ovan fotnot 43), punkt 47.

45 — Se ovan, punkt 47.

93. Såvida särskilda omständigheter inte talar för koncentration till ett eller få språk främjar det allas lika möjligheter och den språkliga mångfalden att tillåta flera av unionens vanligaste främmande språk, i så stor mån som möjligt.⁴⁶ Hur dessa språk används praktiskt kan sedan beslutas i varje enskilt fall utifrån de anställdas kunskaper. Däremot bör institutionerna endast koncentrera sig på ett par få språk om det finns tvingande skäl därför – exempelvis har domstolen sedan år 1954 som tradition att i samband med sina överläggningar internt utarbeta sina avgöranden enbart på franska.

94. Eftersom tyska, engelska och franska är unionens absolut vanligaste främmande språk,⁴⁷ får institutionerna anta att kunskaper i något av dessa språk som främmande språk är tillräckligt för att möjliggöra en effektiv intern kommunikation. Inget annat språk skulle ge motsvarande möjligheter till intern kommunikation. Objektivt sett skiljer sig dessa tre språk tillräckligt mycket från de andra officiella språken för att de ska kunna väljas ut som de enda tillåtna andraspråken. Även med hänsyn till principen om den språkliga mångfalden utgör detta inte någon överträdelse av principen om likabehandling.

3. Artikel 1.1 f i bilaga III till tjänsteföreskrifterna

95. Italien åberopar vidare artikel 1.1 f i bilaga III till tjänsteföreskrifterna. Denna argumentation utgör emellertid inte någon tillåten utveckling av Italiens yrkanden i första instans, utan en helt ny omständighet som hittills inte varit föremål för förfarandet och sålunda inte heller får behandlas i förfarandet vid domstolen.⁴⁸

4. Slutsats med avseende på den fjärde grunden

96. Överklagandet ska således inte bifallas såvitt avser den fjärde grunden.

F – Den femte grunden

97. Som femte grund invänder klaganden mot att tribunalen i punkterna 110–115 i den överklagade domen felaktigt har gjort bedömningen att principen om skydd för berättigade förväntningar inte har överträtts, genom att inte anse att kommissionens mångåriga praxis i fråga om uttagningsprov kan ha skapat berättigade förväntningar hos potentiella kandidater angående vissa villkor för deltagande.

98. Skyddet för berättigade förväntningar hör till unionens grundläggande principer. Varje rättssökande hos vilken en unionsinstitution har väckt grundade förhoppningar kan åberopa denna princip. När ett omsorgsfullt och medvetet rättssubjekt kan förutse att en åtgärd kommer att vidtas som kan påverka hans intressen, kan han emellertid inte åberopa denna princip när åtgärden har vidtagits. Vidare kan rättssubjekten inte göra gällande berättigade förväntningar att, däremot kan denne inte med fog förvänta sig att rådande situation ska bestå, när unionsorganen har rätt att vidta ändringar med stöd av sitt utrymme för skönsmässiga bedömningar.⁴⁹

46 — Se dock generaladvokaten Poiaras Maduros förslag till avgörande i målet Spanien mot Eurojust (ovan fotnot 16), punkterna 55 och 56, där denne förespråkar ett system med ett enda språk.

47 — Se ovan, punkt 83.

48 — Dom av den 28 juni 2005 i de förenade målen C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P och C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen (REG 2005, s. I-5425), punkt 165, och av den 18 januari 2007 i mål C-229/05, PKK och KNK mot rådet (REG 2007, s. I-439), punkt 61.

49 — Se domstolens dom av den 15 juli 2004 i de förenade målen C-37/02 och C-38/02, Di Lenardo och Dilexport (REG 2004, s. I-6911), punkt 70, av den 22 juni 2006 i de förenade målen C-182/03 och C-217/03, Belgien och Forum 187 mot kommissionen (REG 2006, s. I-5479), punkt 147, av den 22 december 2008 i mål C-443/07 P, Centeno Mediavilla m.fl. mot kommissionen (REG 2008, s. I-10945), punkt 91, av den 4 mars 2010 i mål C-496/08 P, Angé Serrano m.fl. mot parlamentet (REU 2010, s. I-1793), punkt 93.

99. I förevarande fall kan det lämnas öppet om en mångårig praxis, som går ut på att vid anordnandet av uttagningsprov tillåta samtliga offentliga språk som andraspråk, kan väcka berättigade förväntningar, i den mening som avses i rättspraxis. Det finns i alla fall ingen grund för att anta att omsorgsfulla och medvetna potentiella sökande under sin språkutbildning har förväntat sig att de ska kunna använda samtliga officiella språk som andraspråk i unionens uttagningsprov. Med tanke på det ständigt ökande antalet officiella språk måste potentiella sökande snarare räkna med att alla officiella språk inte kommer att ha samma praktiska betydelse som främmande språk. För övrigt visar statistik över studerade främmande språk att engelska, tyska och franska anses vara de absolut viktigaste officiella språken.⁵⁰ En överväldigande majoritet av de potentiella sökande har sålunda redan förberett sig praktiskt för att dessa språk ska vara viktigare för deras yrkeskarriär än andra språk.

100. Överklagandet kan sålunda inte heller bifallas såvitt avser denna grund.

G – Den sjätte grunden

101. Klaganden gör som sjätte grund gällande att tribunalen i punkterna 126 och 127 i den överklagade domen har överträtt artikel 253 EG (nu artikel 296.2 FEUF) enligt vilken alla rättsakter ska motiveras, genom att anse att administrationen inte var skyldig att motivera valet av de tre språk som skulle användas i de omtvistade meddelandena om uttagningsprov.

102. Det framgår av fast rättspraxis att den motivering som krävs enligt artikel 253 EG ska vara anpassad till den aktuella rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den unionsinstitution som antagit rättsakten har resonerat, så att de berörda kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden. Detta är förutsättningen för att de ska kunna utöva sina rättigheter och för att unionsdomstolarna ska kunna utöva sin prövningsrätt. Det framgår vidare av denna rättspraxis att det inte krävs att motiveringen ska innehålla samtliga relevanta faktiska och rättsliga omständigheter. Frågan huruvida en motivering av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG ska inte bara bedömas i förhållande till dess ordalydelse utan också i förhållande till sammanhanget, liksom till samtliga de rättsregler som gäller på det berörda området. Om det syfte som institutionen eftersträvar väsentligen framgår av den omtvistade rättsakten, kan man inte kräva en särskild motivering för de olika val som gjorts.⁵¹

103. I punkt 125 i den överklagade domen gick tribunalen inte in på dessa yrkanden, utan begränsade sina resonemang där till frågan om meddelandena innehöll den information som krävs för att *genomföra* uttagningsprovet.

104. Italien hävdar med rätta att tribunalen genom dessa resonemang inte har gått in på den grund som Italien åberopat. Vilket innehåll som måste finnas med i meddelandet om ett uttagningsprov kan inte vara att jämföra med den bakomliggande motiveringen.

105. I punkt 126 tillade emellertid tribunalen att begränsningen av det möjliga andraspråket till tre olika språk inte behövde motiveras, eftersom det var utrett att den motsvarade administrationens interna behov. Därmed uppfyller tribunalen kraven på en *motivering av sitt beslut* i enlighet med artiklarna 36 och 53 i domstolens stadga.

50 — Se punkt 83 ovan.

51 — Dom av den 12 mars 2002 i de förenade målen C-27/00 och C-122/00, Omega Air m.fl. (REG 2002, s. I-2569), punkterna 46 och 47.

106. Till skillnad från vad Italien har hävdade kan tribunalens konstaterande om den nödvändiga *motiveringen av meddelanden* inte heller kritiseras till sitt innehåll. Det är uppenbart att villkoren för ett uttagningsprov har utformats för att identifiera de sökande som på bästa sätt motsvarar de anställande institutionernas interna krav. Det är dessutom allmänt känt att engelska, tyska och franska är de vanligaste främmande språken i unionen och dessa språk är följaktligen bäst lämpade för att användas i avdelningarnas interna kommunikation. I meddelandena fanns det därför inget behov att särskilt framhålla dessa omständigheter.

107. Överklagandet kan således inte heller bifallas såvitt avser denna grund.

H – Den sjunde grunden

108. Slutligen avser den sjunde grunden en överträdelse i punkterna 128–135 i den överklagade domen av artiklarna 1d.1, 1d.6, 28 f och 27.2 i tjänsteföreskrifterna. Tribunalen har gjort en felaktig rättstillämpning genom att anse att uttagningskommittén inte ensam bedömer sökandenas språkkunskaper.

109. Italien anser att den myndighet som offentliggör meddelandet inte på förhand får göra ett inledande urval bland de intresserade enbart på grundval av språk. För språkraven i ett uttagningsprov gäller vidare generellt sett andra kriterier än för de sökandes yrkesmässiga kvalifikationer.

110. De argument som Italien har framfört för detta, framför allt förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet, motiverar emellertid inte att det ska ställas några särskilda krav i fråga om de sökandes andraspråk.⁵² Inte heller för övrigt finns det några skäl till att uttagningskommittén skulle ha befogenhet att utesluta de sökande på grund av deras bristande kunskaper i bestämda andraspråk, medan institutionerna inte skulle tillåtas göra detta när de föreskriver villkoren för ett uttagningsprov.

111. Överklagandet kan sålunda inte heller bifallas såvitt avser denna grund.

VII – Tribunalens avgörande

112. Enligt artikel 61 första stycket i domstolens stadga ska domstolen, om överklagandet är välgrundat, upphäva tribunalens avgörande. Domstolen kan sedan själv slutligt avgöra ärendet, om detta är färdigt för avgörande, eller återförvisa ärendet till tribunalen för avgörande.

113. Eftersom överklagandet ska bifallas såvitt avser den andra och den tredje grunden, ska den omtvistade domen upphävas. Prövningen av den andra grunden visar samtidigt också att de omtvistade meddelandena om uttagningsprov inte uppfyllde kraven i artiklarna 4 och 5 i förordning nr 1 samt artikel 1.2 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna. Såsom framgår av prövningen av det första ledet av den tredje grunden kan ett försenat offentliggörande missgynna potentiella sökande, vars modersmål varken är tyska, engelska eller franska, på ett sätt som inte kan avhjälpas. I detta avseende är ärendet därför färdigt för avgörande. Även meddelandena ska följaktligen ogiltigförklaras.

VIII – Begränsningar av domens rättsverkningar

114. Avslutningsvis skulle jag vilja föreslå domstolen att uttryckligen begränsa domens rättsverkningar för att förhindra rättsosäkerhet.

52 — Se ovan, punkt 74 och följande punkter.

115. Vad gäller talan från sökanden har domstolen slagit fast att när ett prov ogiltigförklaras i samband med ett allmänt uttagningsprov som anordnas för att upprätta en anställningsreserv, ges sökandens rättigheter ett tillräckligt skydd om uttagningskommittén och tillsättningsmyndigheten tar upp sina beslut till omprövning och söker en rimlig lösning på detta fall, utan att det är nödvändigt att ändra resultatet av uttagningsprovet som helhet eller att upphäva de tillsättningar som har skett till följd av provet. Denna rättspraxis bygger på nödvändigheten av att förena intressena hos de sökande som har orsakats skada, på grund av rättsstridigt fel i samband med ett uttagningsprov, med de övriga sökandenas intresse. Unionens rättsinstanser ska nämligen inte bara ta hänsyn till nödvändigheten av att återge de drabbade sökandena sina rättigheter, utan även ta hänsyn till godkända sökandes berättigade förväntningar.⁵³

116. I förevarande fall behöver det inte prövas vilka åtgärder som behövs för att avhjälpa de möjliga nackdelar som potentiella sökande har drabbats av. Däremot ska hänsyn också tas till godkända sökandes berättigade förväntningar. De reservlistor som har upprättats på grundval av de ursprungliga uttagningsproven, dvs. även eventuella tillsättningar som har skett till följd av dessa listor, bör följaktligen inte ifrågasättas genom föreliggande förfarande.

IX – Rättegångskostnader

117. Enligt artikel 122 första stycket i rättegångsreglerna ska domstolen, när ett överklagande är välgrundat och den själv avgör tvisten i sak, besluta om rättegångskostnaderna.

118. Enligt artikel 69.2 jämförd med artikel 118 i domstolens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom Italien har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna och den andra grunden och det första ledet i den tredje grunden ska bifallas i dess helhet, ska kommissionen förpliktas att ersätta Republiken Italiens rättegångskostnader samt bära sina egna rättegångskostnader i båda instanserna.

119. Enligt artikel 69.4 första stycket i domstolens rättegångsregler ska de medlemsstater som har intervenerat bära sina rättegångskostnader.

X – Förslag till avgörande

120. Jag föreslår därför att domstolen meddelar följande dom:

1. Domen som meddelades av tribunalen den 13 september 2010 i de förenade målen T-166/07 och T-285/07, Italien mot kommissionen, ska upphävas.
2. Meddelandena om de allmänna uttagningsproven EPSO/AD/94/07, EPSO/AST/37/07 och EPSO/AD/95/07 ska ogiltigförklaras.
3. Giltigheten för de reservlistor som har upprättats på grundval av dessa uttagningsprov berörs inte av denna dom.
4. Kommissionen ska ersätta Republiken Italiens rättegångskostnader samt bära sina egna kostnader i båda instanserna. Republiken Grekland och Republiken Litauen ska bära sina egna rättegångskostnader.

53 — Dom av den 6 juli 1993 i mål C-242/90 P, kommissionen mot Albani m.fl. (REG 1993, s. I-3839), punkterna 13 och 14.